La farsa i la tragèdia

El 7 de desembre de 1941 va ser, en paraules del president Franklin D. Roosevelt, «El dia de la infàmia». Seixanta anys després de l'atac a traïció de l'imperi japonès a la flota americana amarrada a Pearl Harbour, Estats Units no va tenir un president capaç de deixar per a la història una expressió com aquesta, amb entrada a la Viquipèdia, i que resumís en ella mateixa l'angoixa del món per l'atac a les Torres Bessones de Nova York, l'onze de setembre del 2001.

És ben sabut que els presidents americans, i els d'aquí, no sempre escriuen els seus discursos, però els inspiren, i George W. Bushno va produir cap bona frase mereixedora de ser recordada, tot i que en les hores tràgiques, quan no es té altra cosa a prometre que «sang, suor i llàgrimes», es busca la inspiració on sigui, perquè la posteritat, àvida d'aquestes coses, no perdona.

Hegel, un filòsof alemany de patilles llustroses va dir una vegada que «la història només es repeteix dues vegades» i, amagat darrere la seva barba, Karl Marx va afegir que «primer ho fa com a tragèdia i després com a farsa». Ara dels nostres polítics només en recordem disbarats. Les xarxes socials van plenes d'aquestes relliscades, que són celebrades per la concurrència una vegada darrere l'altra i que moltes vegades no fan altra cosa que augmentar sorprenentment el prestigi dels nostres governants.

La història, després de superar l'idealisme de Hegel i el materialisme de Marx, ja ha donat el tomb definitiu i ara s'escriu directament en to de farsa, ens falta, això sí, el filòsof que acabi d'escriure la tercera fase de la frase. Ara la posteritat cotitza a la baixa, de polítics disposats a fer el ridícul ja en tenim els suficients i, a més, als Estats Units han escollit un nou president amb tupè i segur que no ens decebrà.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/12/07/farsa-tragedia/818106.html?utm_source=rss